

ΔΙΑΚΟΝΙΑ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΘΕΩΡΙΟΥ

ΕΤΟΣ ΙΑ' - ΤΕΥΧΟΣ 44 - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ - ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2006

Ἐπίσκεψη στὸ Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 2006

Ἀδελφοί μου ἀγαπητοί,

Ἡ γιορτή τῶν Χριστουγέννων ἔρχεται καί πάλι νά μᾶς ὑπενθυμίσει τό γεγονός τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Χριστοῦ. “Ὁ Θεός Λόγος ἐφανερώθη ἐν σαρκί”, ἔγινε ἄνθρωπος. Ὁ Θεός κατεβαίνει στόν ἄνθρωπο, ὥστε ὁ ἄνθρωπος νά ὑψωθεῖ μέχρι τόν Θεό. Ἡ φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ δέν φαίνεται τόσο στήν δημιουργία τοῦ κόσμου, ὅσο στήν ἀνάπλασή του μέ τήν σάρκωση τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γράφει μέ θαυμασμό: “Ὁ βᾶθος πλούτου καί σοφίας καί γνώσεως Θεοῦ! ὡς ἀνεξερευνήτα τά κρύματα Αὐτοῦ καί ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοί Αὐτοῦ”. Καί ἀναφωνεῖ ὁ ἕμνογράφος τῆς Ἐκκλησίας, “Οὐ φέρει τό μυστήριον ἔρευνα, πῖσται μόνη τοῦτο πάντες δοξάζομεν”.

Ἡ πίστη εἶναι χειραγωγός μέσα στόν κόσμο. Παίρνει τό ἀνθρώπινο γένος ἀπό τό ζοφερό δειλινό τῆς πτώσεως τοῦ Ἀδάμ καί τό ὀδηγεῖ στόν φωτεινό ὄρθρο τῆς Γεννήσεως.

Παραλαμβάνει τόν ἄνθρωπο ἀπό τήν Φάτνη τῆς Βηθλεέμ καί τόν ὀδηγεῖ στόν παράδεισο τῆς αἰώνιας

ζωῆς.

Βλέποντας ὁμως κανεῖς τήν σύγχρονη πραγματικότητα σέ παγκόσμιο ἐπίπεδο διερωτᾶται ποιό εἶναι τό νόημα τῶν Χριστουγέννων γιά τόν σύγχρονο ἄνθρωπο; Τά φῶτα, τά δέντρα, τά δῶρα, τά φαγοπότια, τά ρεβεγιόν; Γιά ὅλα αὐτά ἦρθε ὁ Χριστός στόν κόσμο;

Ὁ Χριστός γεννήθηκε στή Βηθλεέμ, στήν πόλη τοῦ Δαβὶδ, πού τό ὄνομά της σημαίνει “πόλις τῶν ἄρτων”. Ἐκεῖ γεννήθηκε ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς, ὁ τροφодότης Χριστός. Δέν γεννιέται ὁμως στίς καρδιές μας ὅταν καθημερινά βλέπουμε πόσο ἄνθρωποι πεθαίνουν ἀπό πείνα, γιατί τό ψωμί τῶν παιδιῶν τοῦ Θεοῦ γίνεται πλοῦτος καί πολυτέλεια τῶν καταναλωτικῶν πολιτισμένων χωρῶν. Δέν γεννιέται σ’

έναν κόσμο, ὅπου οἱ ἄνθρωποι λιμοκτονοῦν πνευματικά, γιατί ἀρνήθηκαν τίς αἰώνιες καί διαχρονικές ἀξίες τῆς ζωῆς.

Γεννήθηκε ὁ Χριστός στίς καρδιές τῶν ἀπλῶν βοσκῶν πού ἄκουσαν πρῶτοι τό μήνυμα τῆς σαρκώσεως καί ὄχι στίς καρδιές τῶν ἀξιωματού-

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΑΚΟΝΙΑ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ ΚΑΙ ΕΝΗΜΕΡΩΣΕΩΣ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ - ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2006
ΤΕΥΧΟΣ ΜΔ'

ΕΚΔΟΤΗΣ
Ο ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ΞΑΝΘΗΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΘΕΩΡΙΟΥ
κ.κ. ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΞΑΝΘΗΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΘΕΩΡΙΟΥ
ΤΗΛ.: 2541022505 - 2541028305
FAX: 2541025581

Συντακτική Έπιτροπή

Πρωτοπρ. Γεώργιος Αναγνωστόπουλος
Ἄρχιμ. Σωφρόνιος Γκουτζίνης
Ἄρχιμ. Παντελεήμων Μουτάφης

Φιλολογική Έπιμέλεια

Ἄρχιμ. Ἰωακείμ Μούκανος

Σχέδια

Γιάννης Μενεσιδης

*Στὰ κείμενα διατηρεῖται
ἡ ὀρθογραφία τῶν συγγραφέων*

**ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ
ΔΕΚΤΑΙ ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΑ ΕΙΣΦΟΡΑΙ
ΑΡΘΡΑ - ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ**

Διεύθυνση

Περιοδικό **“ΔΙΑΚΟΝΙΑ”**
Ἱερά Μητρόπολις Ξάνθης & Περιθεωρίου
Τ.Θ. 270, Τ.Κ. 671 00 ΞΑΝΘΗ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ “ΤΕΛΕΙΑ + ΠΑΥΛΑ”
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΟΔΟΣ ΜΠΡΟΚΟΜΗΣ 31 ΞΑΝΘΗ
ΤΗΛ.: 2541024536, FAX: 2541075110
ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ: 1ο χλμ. ΞΑΝΘΗΣ-ΚΑΒΑΛΑΣ
ΤΗΛ.: 2541071178

ΑΡ. ΚΩΔΙΚΟΥ 2321

χων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης πού εἶχαν ἀξιώματα ὄχι ὅμως ἀξία, πού εἶχαν τόν νόμο ἀλλά ἀρνήθηκαν τόν νομοθέτη, πού εἶχαν τήν δύναμη ὄχι ὅμως τόν Ἄρχοντα τῆς Εἰρήνης.

Ὁ Χριστός γεννιέται στούς ταπεινούς ἀνθρώπους, σ' ἐκείνους πού δέν ἔχουν ἀνθρώπινα στηρίγματα, ἀλλά ἐναποθέτουν ὅλες τίς ἐλπίδες τους στόν Θεό.

Ὅπου ὑπάρχει ἡ πολυτέλεια δέν γεννιέται ἡ Ἀπλότητα, ὅπου φωλιάζει ἡ ὑπερηφάνεια, δέν γεννιέται ἡ Ταπείνωση, ὅπου κατοικεῖ τό μῖσος, δέν γεννιέται ἡ Ἀγάπη.

Ὅπου ἐπικρατεῖ ἡ φιλαργυρία, δέν γεννιέται ἡ ἐκούσια Πενία, ὅπου κυριαρχεῖ τό συμφέρον, δέν γεννιέται ἡ προσφορά καί ἡ Θυσία. Ὅπου γίνεται πόλεμος δέν γεννιέται ἡ Εἰρήνη, ὅπου βασιλεύει τό ψεῦδος, δέν γεννιέται ἡ Ἀλήθεια. Ὅπου ἐξουσιάζει ἡ διαφθορά, δέν γεννιέται ὁ Καθαρός.

Καί ὁ Χριστός εἶναι ἡ Ἀπλότητα, ἡ Ταπείνωση, ἡ Ἀγάπη, ἡ ἐκούσια Πενία, ἡ προσφορά καί ἡ Θυσία, ἡ Εἰρήνη, ἡ Ἀλήθεια, ἡ Καθαρότητα. Ἀξίες διαχρονικές, ἀλλά περιφρονημένες. Ἀξίες στίς ὁποῖες θά πρέπει νά ἐπιστρέψει ὁ κόσμος καί νά τίς ἀποδεχθεῖ ὁ καθένας μας γιά νά γεννηθεῖ στήν καρδιά μας καί στόν κόσμο μας ὁ Εἰρηνοποιός Χριστός, γιά νά γίνουν τά Χριστούγεννα “Γένους βροτῶν ἡ ἀνάπλασις” κατά τόν Ἱερό Ὑμνωδό τοῦ Κανόνος τῶν Χριστουγέννων.

Διάπυρος πρός τόν τεχθέντα Κύριον εὐχέτης

Ὁ Μητροπολίτης
† Ὁ Ξάνθης καί Περιθεωρίου
ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

ΤΑ ΛΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ

Ἄρχιμ. Ἰωακείμ Μούκανου
Ἱεροκήρυκος

Η λαμπρὰ καὶ φωταυγῆς ἑορτὴ τῶν Θεοφανείων, Ἐπιφανείων ἢ Φώτων, πὸν ἀποτελεῖ τὸ ἐπιστέγασμα τοῦ Ἁγίου Δωδεκαημέρου, ἀναφέρεται στὴ Βάπτισις τοῦ Χριστοῦ στὶς ὄχθες τοῦ Ἰορδάνη. Σὲ ἡλικία τριάντα ἐτῶν, μετὰ τὴ σιωπὴ τῶν ἱερῶν Εὐαγγελίων, μεταξὺ Ὑπαπαντῆς καὶ Βαπτίσεως, ἔχοντας δώσει μὲ τὴ διαγωγὴ του τὸ ἀπαράμιλλο πρότυπο τῆς ταπείνωσης, τῆς ὑπακοῆς στὴν Παναγία Μητέρα καὶ τὸ θετὸ πατέρα του καὶ τῆς ὑποταγῆς στὸ Νόμο, ὁ Κύριός μας ἐγκαινιάζει τὴ δημόσια παρουσία, τὸ κήρυγμα, τὴ θαυματουργία καὶ τὴν πορεία πρὸς τὸ ἐκούσιο Πάθος μὲ τὴν τρανὴ ἀποκάλυψη τῆς Θεότητάς Του. Γι' αὐτὸ ὁμιλοῦμε γιὰ Θεοφάνεια: δηλαδή φανέρωση τῆς θεότητος τοῦ Χριστοῦ καὶ πανηγυρικὴ καὶ πανεπίσημη διακήρυξις τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ἐπιφανεία ἢ φανέρωσις ἐν Ἰορδάνη γέγονεν. Αὕτη γὰρ ὑπέρθεος φύσις. Ὁ Πατὴρ ἐφώνησεν· Οὗτος ὁ βαπτιζόμενος Υἱὸς ὁ ἀγαπητός μου. Τὸ Πνεῦμα συμπαρῆν τῷ ὁμοίῳ. Ὅν εὐλογοῦσιν Λαοὶ καὶ ὑπερυψοῦσιν

εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας” (Ἡ ὥδὴ τῶν κανόνων).

Ἡ Βυζαντικὴ εἰκόνα τῆς ἑορτῆς εἶναι στὴν οὐσία εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ὁ Υἱός, ὡς νέος Ἀδάμ κατέρχεται γυμνὸς στὸν “ὕδατοςτροπὸ τάφο” προμηνύοντας τὴν κάθοδό Του στὸν Ἄδη. Συντρίβει τὴ δύναμη τοῦ Σατανᾶ καὶ ἀναδεικνύεται νικητῆς, ἀγγέλοντας τὴν Ἀνάστασή Του καὶ τὴν ἀνόρθωσις τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας, “εἶδει, ὡσεὶ περιστρεφὰ ἐπ’ αὐτὸν” νὰ καταδεικνύει ὡς θεῖος δάκτυλος ὅτι ὁ βαπτιζόμενος εἶναι ὁ σαρκωθείς Μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Πατρός. Ἡ παρουσία τοῦ Πατρός αἰσθητοποιεῖται μὲ φωτεινὴ δέσμη γραμμῶν πὸν παριστάνουν τὴ θεία φωνὴ νὰ ἐπιμαρτυρεῖ “οὗτος ἐστὶν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα” (Ματθ. 3, 17).

Μυστήριον ἀσύλληπτον γιὰ τὴν ἀνθρώπινη διάνοια συντελεῖται ἀπὸ τὴν αἰσθητοποίησιν τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, τοῦ φωτὸς τῆς θεανθρώπινης φύσεως τοῦ Χριστοῦ πὸν μᾶς μυσταγωγεῖ στὸ τρισήλιον φῶς τῆς Ἁγίας Τριάδος!

Ὁ κορυφαῖος θεολόγος τοῦ ὀγδό-

ου αἰῶνος Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς μᾶς ἐξηγεῖ συνοπτικὰ τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους βαπτίσθηκε ὁ Χριστὸς, ὁ καθαρὸς καὶ ἀθῶος ἀπὸ κάθε ἁμαρτία. Α) Βαπτίζεται ὁ Χριστὸς, ὄχι διότι ἔχει Αὐτὸς ἀνάγκη καθάρσεως, ἀλλὰ γιὰ νὰ δείξει ὅτι ἐμεῖς χρειαζόμαστε κάθαρση. Β) Γιὰ νὰ συντρίψει τοὺς δαίμονες ποὺ ἐμφωλεύουν στὰ νερά. Γ) Γιὰ νὰ πνίξει τὴν ἁμαρτία καὶ ὄλον τὸν παλαιὸ Ἄδὰμ καὶ νὰ τοὺς παραχώσει στὸν πυθμένα τοῦ νεροῦ. Δ) Γιὰ νὰ ἀγιάσει τὸν Τίμιο Πρόδρομο καὶ Βαπτιστή. Ε) Γιὰ νὰ ἐκπληρώσει τὸ Νόμο. Στ) Γιὰ νὰ ἀποκαλύψει στὴν ἀνθρωπότητα τὸ μυστήριο τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ζ) Γιὰ νὰ γίνῃ τύπος καὶ ὑπογραμμὸς καὶ στοῦ βάπτισμα.

Βαπτίζεται ὁ Κύριος “ἵνα πληρῶση πᾶσαν δικαιοσύνην” (Μαθ. 3,15), ὅπως ἀποκαλύπτει στὸν ἔντρομο ἀπὸ φρίκη ἐνώπιον τοιοῦτου τολμήματος Ἰωάννη τὸν Βαπτιστή. Τὸ μυστήριο τοῦ Ἰορδάνου ἀποκαλύπτει τὴ βαθύτατη συγκατάβαση, τὴν ἀνέκφραστη ταπείνωση καὶ σμίκρυνση τοῦ ἀπείρου Θεοῦ. Ἐκεῖνο ποὺ κρύπτεται πίσω ἀπὸ τὸ Βάπτισμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι τὸ χριστιανικὸ βάπτισμα καὶ ἡ υἰοθεσία τοῦ ἐκπεσόντος ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ. Ἐγκαινιάζεται ἡ “διὰ λουτροῦ σωτηρία δι’ ὕδατος τὸ Πνεῦμα, διὰ καταδύσεως ἢ πρὸς Θεὸν ἡμῶν ἄνοδος γίνεται” (Αἴνοι τῆς ἑορτῆς) ποὺ ἀρχίζει μὲ τὴ Σάρκωση, βεβαιώνεται μὲ τὴ Βάπτισμα, θὰ τελειωθεῖ μὲ τὴ Σταύρωση καὶ θὰ ἐπισφραγισθεῖ πανηγυρικὰ μὲ τὴν Ἀνάσταση καὶ Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου.

Μᾶς παραδίδεται τὸ ἅγιο βάπτισμα ποὺ εἶναι “καθάριον”, “λουτρόν παλιγγενεσίας”, “ἔνδυμα ἀφθαρσίας”, “υἰοθεσίας χάρισμα”, “ἁμαρτημάτων λυτήριον”, “νοσημάτων ἀλεξιτήριον”, “δαίμονσιν ὀλέθριον”, σὲ μᾶς τοὺς ἐκπτώτους τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ.

Δικαιολογημένη λοιπὸν ἡ χαρὰ τῶν πιστῶν καὶ ἡ προσμονὴ τῆς ἐλεύσεως τῆς μεγάλης Δεσποτικῆς ἑορτῆς καθότι “Χριστὸς ἐφάνη ἐν Ἰορδάνῃ ἀγιάσαι τὰ ὕδατα καὶ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον”. Χαρὰ ποὺ ἐκφράζεται μὲ λαμπρὲς τελετές, τὸν Μεγάλον Ἀγιασμό, τὴ ρίψη τοῦ Τιμίμου Σταυροῦ στὰ ὕδατα. Χαρὰ ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὸν ἀέναον ἐξαγιασμό τῆς δημιουργίας, τὴν ἀνάπλαση τῆς κτίσεως, χάρη στὴν καθαρτικὴ δύναμη τοῦ Χριστοῦ. Χαρὰ γιὰ ὅλους μας μὲ τὴν πεποίθηση ὅτι τὰ πάντα καὶ οἱ πάντες μποροῦν νὰ καθαρισθοῦν, νὰ ἐξαγνισθοῦν, νὰ ἀνανεωθοῦν, νὰ ἀναγεννηθοῦν ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν ἁμαρτωλότητά μας, ἀπὸ τὸ πόσο βρώμικη καὶ βορβορώδης ἔχει καταντήσει ἡ ζωὴ μας. Ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς εἰσερχόμενος στὰ ὕδατα, ἐνώθηκε μὲ ὅλη τὴν ὕλη καὶ μεταμόρφωσε τὰ πάντα σ’ ἓνα ἀκτινοβόλο, φωτοφόρο ρεῦμα ποὺ κυλᾷ πρὸς τὴ ζωὴ καὶ τὴν αἰώνια χαρὰ. Ὅσοι διψᾶμε, ὅσοι νοσταλγοῦμε τὸν οὐρανό, τὴν ὁμορφιά, τὴν ἀγιότητα, ἄς ἔλθουμε μὲ ἐμπιστοσύνη στὸν “ἐν Ἰορδάνῃ ὑπὸ Ἰωάννου βαπτισθέντα διὰ τὴν ἡμῶν σωτηρίαν” γιὰ νὰ λάβουμε τὸ δῶρο “τοῦ ζῶντος ὕδατος”, “ἵνα ζῶν ἔχωμεν καὶ περισσὸν ἔχωμεν” (Ἰωάν. 10,10).

Ο ΆΓΙΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ, Ο ΠΡΟΤΑΓΤΗΣ ΤΩΝ ΚΕΡΚΥΡΑΙΩΝ

Νικολάου Φωτιάδη
Ἀντιστρατήγου ἐ.ἀ.

Ο ἅγιος Σπυρίδων γεννήθηκε στὴν Κύπρο ἀπὸ βοσκούς γονεῖς. Παντρεύτηκε μίᾱ εὐσεβῆ νέα καὶ χειροτονήθηκε πρεσβύτερος. Μετὰ τὸ θάνατο τῆς συντρόφου τῆς ζωῆς του, τὸ ποίμνιο ποὺ τὸν ἀγαποῦσε καὶ εἶχε ἐκτιμήσει τὴν ἀγιότητά του τὸν ἀνεκήρυξε διὰ βοῆς ἐπίσκοπο.

Ὁ ἅγιος Σπυρίδων ἀπὸ ταπεινὸς ποιμένας προβάτων ἔγινε σοφὸς ποιμένας λογικῶν προβάτων, δόξα καὶ ἀγλαΐσμα τῶν πιστῶν καὶ καύχημα τῆς Ὁρθοδοξίας. Συμμετεῖχε στὴν Ἀ΄ Οἰκουμενικῆ Σύνοδο (325), ἡ ὁποία συνήλθε στὴ Νίκαια τῆς Βιθυνίας γιὰ νὰ καταπολεμήσει τὴν αἵρεση τοῦ Ἀρειοῦ, ὁ ὁποῖος ὑποστήριζε ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι κτίσμα τοῦ Θεοῦ. Στὴ σύνοδο ὁ ἅγιος Σπυρίδων πῆρε τὸ λόγο καὶ μίλησε μὲ παρρησία γιὰ τὴν ἀληθινὴ μας πίστη. Ἐδειξε ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ἀληθινὸς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁμοούσιος μὲ τὸν Πατέρα. Καὶ γιὰ νὰ ἀποδείξει μὲ χειροπιαστὸ τρόπο τὸ ὁμοούσιον καὶ τρισυπόστατο τῆς Ἀγίας Τριάδος, πῆρε, μπροστὰ στοὺς πατέρες τῆς Συνόδου, ἓνα κερραμίδι καὶ εἶπε: “Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρός” καὶ ὅλοι τότε εἶδαν φωτιὰ νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ κερραμίδι. Εἶπε: “Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Υἱοῦ” καὶ ἔτρεξε νερό. Εἶπε, τέλος: “Εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον” καὶ ἔμεινε στὰ χέρια του χῶμα.

Ὁ ἅγιος ἐφώτισε τυφλοὺς, ἐθεράπευσε ἀρρώστους, ἐλευθέρωσε δαιμονισμένους, προστάτευσε χῆρες καὶ ὀρφανὰ, ἐδάμασε τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως, ἤλεγξε ἁμαρτωλοὺς. Κοιμήθηκε στὶς 12 Δεκεμβρίου τοῦ 348, ἔχοντας ἰδεῖ ἀπὸ πρὶν τὸ τέλος του. Τὸ λείψανό του παρέμεινε ἄφθαρτο καὶ ἀναβλύζει εὐωδία μέχρι σήμερα, πρὸς ἁγιασμὸ τῶν πιστῶν καὶ παρηγοριὰ κάθε πονεμένου.

Τὸ λείψανο ἀρχικὰ ἔμεινε στὴν Κύπρο, στὴ συνέχεια μεταφέρθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη, καὶ τὸ 1456 μεταφέρθηκε στὴν Κέρκυρα, ὅπου οἱ πιστοὶ ἀνοικοδόμησαν μεγαλοπρεπῆ ναό, ὅπου φυλάσσεται τὸ σκήνωμα τοῦ ἁγίου.

Τέσσερις φορές τὸ χρόνο πραγματοποιεῖται στὴν Κέρκυρα λιτανεῖα τοῦ σκηνώματος τοῦ ἁγίου: Στὶς 11 Αὐγούστου, ἀνάμνηση τοῦ θαύματος τῆς λύτρωσης ἀπὸ τὸν τουρκικὸ ζυγό. Τὴν πρώτη Κυριακὴ τοῦ Νοεμβρίου, ἀνάμνηση τῆς λύτρωσης ἀπὸ τὴν πανώλη. Τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων καὶ τὸ Μεγάλο Σάββατο, ἀνάμνηση τοῦ θαύματος τοῦ χορτασμοῦ τῶν πεινασμένων κατοίκων τοῦ νησιοῦ μὲ τὸν ἐρχομὸ ἑνὸς καραβιοῦ φορτωμένου μὲ σιτάρι.

Ὁ ἅγιος ἀπὸ τὴν Κέρκυρα καὶ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ εὐλογεῖ καὶ μεσιτεύει στὸ Ζωοδότῃ καὶ Παντοδύναμο Κύριο γιὰ τὴ σωτηρία ὅλων μας.

“ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ ΑΥΤΟΒΕΛΤΙΩΣΗΣ” ΠΛΗΘΩΝΤΕΣ ΚΑΙ ΠΛΗΘΩΜΕΝΟΙ

Ἄρχιμ. Σωφρονίου Γκουτζίνη
Ἱεροκήρυκος

Βιώνουμε τὴν ἐποχὴ τῆς κυριαρχίας τοῦ ἀτομικοῦ εὐδαιμονισμοῦ καὶ τοῦ θανάτου τῶν κοινωνικῶν σχέσεων. Ὁ ὄρος “καταναλωτής” ἀντικαθιστᾷ τὸν ὄρο “πολίτης” στό δημόσιο λόγο. Δέν ζοῦμε πλέον γιὰ νά κοινωνοῦμε μέ τόν “ἄλλο” ἀλλά γιὰ νά καταναλώνουμε ἐκπληρώνοντας τίς ἐγωϊστικές μας ἐπιθυμίες, πού ἔχουν γίνει πλέον “ἀνάγκες” καί δέν ἐξαντλοῦνται στά ὑλικά ἀγαθά: ἰδέες, τέχνες, γνώσεις, ἐπιστήμη χάνουν τὴν αὐτοαξία τους καί προσφέρονται πρὸς κατανάλωση. Ἐθισμένοι νά καταναλώνουμε φερόμαστε ἀδηφάγα καί στίς σχέσεις μας: στήν οἰκογένεια, στή φιλία, στόν ἔρωτα. Αὐτό ὅμως συνιστᾷ ἐξαχρείωση τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἐποχὴ τοῦ καταναλωτισμοῦ εἶναι καί ἐποχὴ μοναξιάς.

Ὅμως “ἡ μοναξιά στήνει παγίδες καί πληγώνει”. Εὐάλωτοι καί μόνοι, εὐκόλα πέφτουμε θύματα ὧσων ἔχουν κάνει τίς ἀνάγκες μας γιὰ ἐσωτερικὴ πληρότητα, κοινωνικότητα, ἀγάπη καί ἀποδοχή, τρόπο βιοπορισμοῦ, καί συχνά πλουτισμοῦ. Ὁ λόγος ἀφορᾷ τοὺς αὐτόκλητους γκου-

ρού, πού διοργανώνουν σεμινάρια ἐπ’ ἀμοιβῆ καί ὑπόσχονται τὴν αὐτοβελτίωση, τὴν πραγμάτωση τοῦ αὐτοσεβασμοῦ καί ἀλληλοσεβασμοῦ, καί ποιότητα στίς διαπροσωπικές σχέσεις. Χρησιμοποιώντας τεχνικές διαλογισμοῦ εἰσάγουν σταδιακά τὸ ἀνυποψίαστο κοινὸ τους σέ πρακτικές ἀνατολικῶν θρησκειῶν μέ ἀπώτερο σκοπὸ τὴν μύησή τους σ’ αὐτές. Λειτουργοῦν δηλ. ὡς “δούρειος ἵππος”, διότι ἂν δήλωναν ἀνοιχτὰ τὴν πνευματικὴ τους προσέλευση καί τίς προθέσεις τους, ἴσως νά μὴν εἶχαν τὴν ἴδια ἀπήχηση.

Ἀποτιμώντας θεολογικά τὰ “σεμινάρια αὐτοβελτίωσης” παρατηροῦμε ὅτι δέν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ μία ἐπανάληψη τῆς προσπάθειας τοῦ ἀνθρώπου γιὰ θέωση χωρὶς Θεό, ἢ ὁποῖα ἀποτελεῖ καί τὴν οὐσία τῆς πτώσεως τοῦ ἀνθρώπου: θεωρητικὴ τους βάση ἀποτελεῖ ἡ παραδοχὴ ὅτι ὁ ἀνθρώπος εἶναι φύσει καλὸς καί μπορεῖ νά βελτιωθεῖ ἀπὸ μόνος του, ἀρκεῖ νά καταπολεμήσει τίς κακές του συνήθειες χρησιμοποιώντας ὀρισμένες τεχνικές, ὅπως εἶναι λ.χ. ὁ ἔλεγχος τοῦ νοῦ ἢ τῆς ἀναπνοῆς.

Ἔτσι, παρά τήν παιδαριώδη τους συλλογιστική, εἶναι ἐλκυστικά στό σύγχρονο ἄνθρωπο ἀφοῦ ἀποτελοῦν ἕναν ὁδηγό καλῆς συμπεριφορᾶς, παρέχουν τήν αἴσθηση μίας πνευματικῆς ἐμπειρίας καί -παρά τήν περί ἀγάπης ρητορική- ἐξυψώνουν διαρκῶς τό “ἐγώ”. Ὁ κυριότερος ὁμως λόγος ἐπιτυχίας τους εἶναι τό γεγονός ὅτι δίνουν στόν σύγχρονο μοναχικό ἄνθρωπο ἕνα χῶρο νά ἀνήκει: τό σεμινάριο, πού ἀργότερα μεταλλάσσεται σέ κοινότητα ὀπαδῶν τοῦ γκουρού.

Διπλά ἐπικίνδυνη ἡ συμμετοχή σέ τέτοιου εἴδους σεμινάρια: ὄχι μόνο συνιστᾷ ἐπανάληψη τῆς πτώσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλά μᾶς ἐκθέτει καί στόν κίνδυνο νά βρεθοῦμε, χωρίς καλά καλά νά τό ἀντιληφθοῦμε καί ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας. Ἐδῶ χρειάζεται ἰδιαίτερη προσοχή: τό κοινό αὐτῶν τῶν σεμιναρίων προέρχεται συνήθως ἀπό τήν ἀστική τάξη, ἡλικιακά κυμαίνεται μεταξύ τῶν 30-60 ἐτῶν -ἀντιπροσωπεύει δηλ. τό ἡλικιακό “κενό” τοῦ ἐκκλησιάσματος τῆς Κυριακῆς- καί ἔχει τήν οικονομική ἀνεση νά πληρώνει τά συνήθως ὑψηλά δίδακτρα. Χαρακτηρίζεται ἀπό τή δίψα γιά τό ὑπερβατικό, ἀναζητᾷ ἐμπειρίες καί αἰσθάνεται νά πνίγεται ἀπό τά ποικίλα ἀδιέξοδα τῆς μονοδιάστατης καταναλωτικῆς ζωῆς. Δέν εἶναι σπάνιο μεταξύ τῶν ἀκροατῶν νά βροῦμε ἀνθρώπους πού ἐκκλησιάζονται, ἔχουν πνευματικό, κοινωνοῦν καί γενικά δέν εἶναι ἄγευστοι τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καί θεολογίας.

Ἡ τελευταία διαπίστωση εἶναι πού προξενεῖ ὀδύνη καί ἀπορία: τί προσφέρουν ἄραγε τά φληναφήματα περί αὐτοβελτίωσης σέ ἕνα συνειδητό χριστιανό; Ὁ μακαριστός κύρ Νίκος-Γαβριήλ Πεντζίκης ἀναφερόμε-

νος στόν δυτικό ἀτομικισμό, πού ἀποτελεῖ τήν φιλοσοφική βάση αὐτῶν τῶν σεμιναρίων, ἔλεγε τό ἐξῆς χαρακτηριστικό: “Ἐγώ δέν μπορῶ οὔτε τό συρτάρι τοῦ κομοδίνου μου νά σιάξω καί θά μπορέσω νά διορθώσω τόν ἑαυτό μου;” Ὁ χαριτωμένος λόγος τοῦ Θεσσαλονικέα καλλιτέχνη μᾶς μεταφέρει στήν οὐσία τοῦ προβλήματος, πού δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τήν ὄντολογία. “Ὅλες οἱ τεχνικές βελτίωσης τοῦ ἑαυτοῦ ἀπαντοῦν μέ τόν α ἢ β τρόπο σέ ἠθικά ἐρωτήματα. Ἐνδεχομένως σέ μία ἄθρησκη παγκοσμιοποιημένη κοινωνία νά ἔχουν κάτι νά προσφέρουν. Ὅμως σέ μία κοινωνία μέ μία μακροαίωνα ἐκκλησιαστική καί πνευματική παράδοση, ὅπως ἡ δική μας, οἱ τεχνικές αὐτές φαντάζουν μᾶλλον ἀφελεῖς. Γιατί ἐν τέλει, κάθε προσπάθεια γιά αὐτοβελτίωση μοιάζει ἀνίσχυρη καί νικεῖται μπροστά στό ἔσχατο ἐρώτημα τοῦ θανάτου. Σ’ αὐτό μόνο ἡ ἐκκλησιαστική ἐμπειρία ἔχει τήν ἀπάντηση: “Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν θανάτῳ θάνατον πατήσας καί τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος”. Ἀρκεῖ αὐτή ἡ ἀπάντηση νά σαρκώνεται στήν καθημερινή ζωὴ τῶν πιστῶν. Ἡ τελευταία παρατήρηση μᾶς φέρνει ἐνώπιον τῶν εὐθυνῶν μας ὡς ἐκκλησιαστικῆς κοινότητος. Ἡ ἀθρόα προσέλευση συνανθρώπων μας στούς αὐτόκλητους γκουρού ὀφείλεται καί στά δικά μας ὑστερήματα. Ὀφείλουμε νά μετανοοῦμε καί νά διορθώσουμε τά πνευματικά καί ποιμαντικά μας κενά, οὕτως ὥστε ἂν μὴ τί ἄλλο οἱ χριστιανοί νά μὴ ἀναζητοῦν “λύσεις” στά παιδαριώδη ἀλλά ἐπικίνδυνα μαθήματα “αὐτοβελτίωσης”, ἀλλά νά θέλγονται ἀπό τό κάλλος καί τήν ὁμορφιά τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινοτικῆς ζωῆς καί νά ἐλκύουν καί ἄλλους σ’ αὐτή.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΧΡΟΝΟ ΠΟΥ ΦΕΥΓΕΙ

Διονυσίου Α. Τσεντικόπουλου
Θεολόγου

Στὸ τέλος κάθε χρονιᾶς πάντοτε ὁδηγούμαστε σὲ σκέψεις γύρω ἀπὸ τὸ μυστήριο τοῦ χρόνου. Πραγματικά ὁ χρόνος εἶναι ἓνα μυστήριο, πὺν πολλοὶ θέλησαν νὰ διερευνήσουν. Ἐνάμεσα στοὺς θεολόγους πρῶτος ὁ ἱερός Ἀβγουστίνος γράφει: “Ἄν κανεῖς μὲ ρωτήσῃ τί εἶναι χρόνος, ξέρω. Ἄν ὅμως πρέπει νὰ πῶ τί εἶναι χρόνος, δὲν μπορῶ”. Κάθε ἄνθρωπος, καὶ ὁ πιὸ ἀπλοϊκὸς ξέρεῖ, ἔστω κι ἂν δὲν μπορεῖ νὰ ἐκφράσῃ πόση σημασία ἔχει ὁ χρόνος. Γνωρίζει ἀκόμη πὺς ὁ χρόνος εἶναι ἓνα αἶνιγμα. Ἐρχόμαστε ἀπὸ ἓνα παρελθὸν πὺν δὲν ὑπάρχει πιά καὶ πορευόμαστε πρὸς ἓνα μέλλον πὺν δὲν ὑπάρχει ἀκόμη. Δικό μας εἶναι μόνο τὸ παρὸν, δηλαδή τὸ σημεῖο στὸ ὁποῖο τὸ μέλλον γίνεται παρελθόν. Τὸ παρὸν ἐξαφανίζεται τὴν ἴδια στιγμή πὺν προσπαθοῦμε νὰ συλλάβουμε, γι’ αὐτὸ καὶ μοιάζει σὰν ὄνειρο.

Ὁ χρόνος μὲ τὴν ἀσταμάτητη ροή του τοποθετεῖ τὴν ὑπαρξή μας μπροστὰ σὲ ἔντονα προβλήματα καὶ φόβους: τὴν στασιμότητα καὶ τὴν ἀγωνία τὴς παροδικότητας. Ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται περαστικός. Ἡ ὁμορφιά φυλλοροεῖ. Ἡ ὑγεία φθίνει, οἱ δυνάμεις ἀτονοῦν. Καὶ προσπαθεῖ ὁ καθένας κάπου νὰ πιασεῖ. Νὰ ἀποφύγει αὐτὴ τὴ ροή. Νὰ σταματήσει τὴν παροδικότητά του. Καὶ στηρίζεται εἴτε στὴν ἀγάπη ἐνὸς προσώπου, γιὰ νὰ

νοιώσῃ σιγουριά, εἴτε σὲ περιοριστικὰ στοιχεῖα γιὰ νὰ ἐπιδιώξῃ μιὰ ἐξασφάλιση. Μάταια ὅμως. Ὅλα ἀλλάζουν, τίποτε δὲ μένει ἀκίνητο.

Ὁ ἄνθρωπος ὅμως, πέρα ἀπὸ τὴν ἀγωνία τὴς παροδικότητας, ἔχει καὶ τὸ φόβο τὴς στασιμότητας. Βλέπουμε δηλαδή πὺς ὁ χρόνος περνᾷ καὶ μεῖς μένουμε στάσιμοι. Στάσιμες οἱ ἐπιδιώξεις μας, ἀπραγματοποίητα τὰ ὄνειρα. Πόσες ἐλπίδες ἀνέτειλαν ἴσως στὴν ἀρχὴ τοῦ χρόνου, ἐλπίδες πὺν πνίγηκαν στὴ στασιμότητα; Στάσιμοι μείναμε ἴσως στὸ χαρακτήρα, στάσιμοι καὶ στὰ ἔλαττώματα.

Ποιά μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ λύση ἀπ’ τὸ διπλὸ ἀδιέξοδο, τὴ διπλὴ ἀγωνία τὴς παροδικότητας καὶ τὴς στασιμότητας; Γιὰ τὸν πιστὸ χριστιανὸ ἡ λύση βρίσκεται σὲ δύο λέξεις: “ἐν Χριστῷ”, πὺν ἐκφράζουν μιὰ διαφορετικὴ πραγματικότητα.

Ὁ πιστὸς πὺν ἐνσωματώνεται μέσα στὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τὴν Ἐκκλησία, καὶ ζεῖ ἐν Χριστῷ, ὑπερνικᾷ τὸ φόβο τὴς παροδικότητας. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς “μένει εἰς τὸν αἰῶνα”. “Χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς εἰς τοὺς αἰῶνας”. Κι ὁ πιστὸς, ἐνωμένος ὀργανικὰ μὲ τὸ Χριστό, ἀναπνέει μέσα στὴν Ἐκκλησία τὴν σιγουριά τὴς αἰωνιότητας. Ὁ χρόνος του δὲν ἐξαντλεῖται σὲ τρεῖς διαστάσεις τοῦ παρελθόντος, παρόντος καὶ μέλλοντος. Προστίθεται καὶ μιὰ τέταρ-

τη: ἡ αἰωνιότητα, ὁ ἀτέρωμος χρόνος τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου.

Μέσα στή ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας ἡ αἰωνιότητα γίνεται παρὸν καὶ τὸ παρὸν ἀποκτᾶ μιὰ σπουδαιότητα ἀπροσμέτρητη. Βεβαίως καὶ γιὰ τὸν πιστὸ ὑπάρχει ἡ φθορὰ πού φέρνει ὁ χρόνος. Ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη πραγματικότητα. Ἡ ἀνακαινίση. Γι' αὐτὸν ἰσχύει τὸ “εἰ καὶ ὁ ἔξωθεν διαφθείρεται, ἀλλ' ὁ ἔσωθεν ἀνακαινοῦται ἡμέρα τῆ ἡμέρα”. Ὁ πιστὸς γνωρίζει ὅτι γιὰ κάθε περίοδο τῆς ζωῆς του ὁ Θεὸς ἐπιφυλάσσει νέα δείγματα τῆς ἀγάπης του.

Ἀλλὰ καὶ ἡ στασιμότητα ὑπερνικᾶται “ἐν Χριστῷ”. Ὁ πιστὸς εἶναι τὸ δένδρο “τὸ πεφυτευμένο παρὰ τὰς διεξόδους τῶν ὑδάτων”. Τὸ νερὸ τρέχει ἀσταμάτητα, τὸ δένδρο μένει σταθερὸ στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Ὑπερνικᾶ τὴν παροδικότητα τοῦ ρεύματος, τοῦ χρόνου. Ὅμως δὲ μένει στάσιμο, γιὰτὶ μέσα του ὑπάρχει ζωὴ. Καὶ ζωὴ σημαίνει ὑπερνίκηση τῆς στασιμότητας, σημαίνει ἀνθοφορία καὶ καρποφορία.

Καὶ μέσα στὸν πιστὸ γίνεται διαρκῶς μιὰ ζύμωση, συντελεῖται μιὰ “ἀλλοίωση”, μιὰ μεταμόρφωση ἀπὸ “δόξης εἰς δόξαν”. Ἡ ζωὴ του ἔχει μιὰ ἄλλη κατεύθυνση

καὶ σκοπὸ. Γι' αὐτὸ καὶ ὅταν ὁ πιστὸς κοιτάζει τὰ χρόνια πού πέρασαν δὲ θρηνεῖ τὰ χαμένα του νιάτα, ἀλλὰ βλέπει τὰ ἴχνη μιᾶς πορείας ἀνοδικῆς καὶ δυναμικῆς. Μπορεῖ γεμάτης μὲ πτώσεις, ἀλλὰ ποτὲ στάσιμης.

Μιὰ ἀκόμη χρονιά τελειώνει καὶ ἴσως καὶ μεῖς ἀντιμετωπίσουμε τὸν πειρασμὸ τοῦ φόβου τῆς παροδικότητας καὶ τῆς στασιμότητας. Τότε ἄς ἐπανεξετάσουμε τὸ “ἐν Χριστῷ” καὶ ἄς ἀνανεώσουμε τὴν ἐμπιστοσύνη μας στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

Ο ΑΓΙΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ ΣΤΟΝ ΚΟΣΥΝΘΟ

Ἀρχιμ. Παντελεήμονος Μουτάφη
Πρωτοσυγγέλλου

Οποταμὸς Κόσυνθος εἶναι ὁ Κοσσινίτης τῶν ἀρχαίων καὶ διασχίζει τὴν Παλιὰ Πόλη τῆς Ξάνθης. Ὁ Κόσυνθος πηγάζει ἀπὸ τὴ Νότια Ροδόπη μέσα στὴν ἑλληνικὴ ἐπικράτεια καὶ χύνεται στὴ βόρεια ὄχθη τῆς λιμνοθάλασσας Βιστωνίδας.

Στὶς τρεῖς φωτογραφίες πὺν παραθέτουμε εἰκονίζεται ἡ τελετὴ τοῦ ἁγιασμοῦ τῶν ὑδάτων σὲ τρεῖς διαφορετικὲς ἐποχὲς καὶ ἡ ρύψη τοῦ Σταυροῦ ἀπὸ τρεῖς διαφορετικὲς γέφυρες.

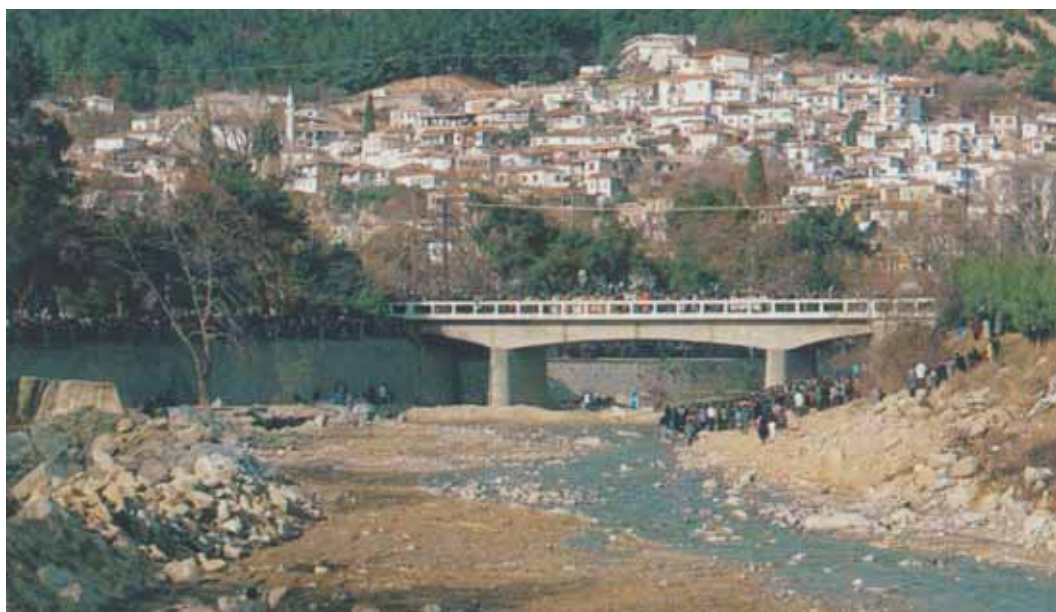
Θεοφάνεια τοῦ 1906. Τελετὴ καὶ ρύψη τοῦ Σταυροῦ ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Ἰωακείμ Σγουρὸ ἀπὸ τὴν παλιὰ ξύλινη γέφυρα μεταξὺ τῆς συνοικίας Σαμακῶβ καὶ τῆς Παλιᾶς Πόλης

στὸ ὕψος τοῦ παλιοῦ νερόμυλου, ὅπου καὶ ἡ μεσαιωνικὴ εἴσοδος τῆς πόλης. Ἡ γέφυρα θὰ πρέπει νὰ κατασκευάσθηκε τὰ τελευταῖα 20 χρόνια τοῦ 19ου αἰώνα.

Θεοφάνεια τοῦ 1932. Τελετὴ καὶ ῥίψη τοῦ Σταυροῦ ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Πολύκαρπο Ψωμιάδη ἀπὸ τὴν ξύλινη γέφυρα πὸν κατασκευά-

σθηκε μετὰ τὴν Πρώτη Βουλγαρικὴ Κατοχὴ σὲ σημεῖο λίγο πιὸ κάτω ἀπὸ τὴν προηγούμενη.

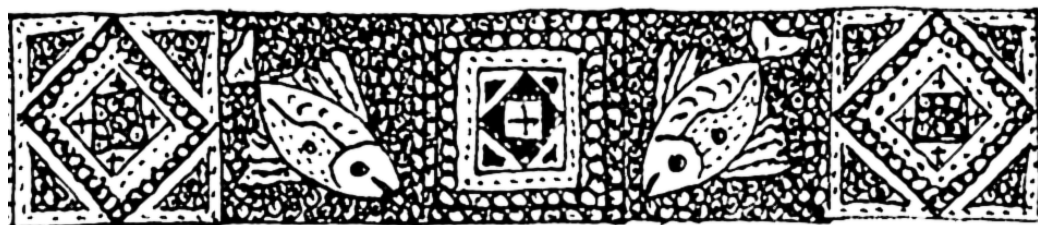
Θεοφάνεια τοῦ 1973. Τελετὴ καὶ ῥίψη τοῦ Σταυροῦ ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Ἀντώνιο Κλαουδάτο ἀπὸ τὴ σύγχρονη γέφυρα ἀπὸ μπετόν πὸν

κατασκευάσθηκε τὴ δεκαετία τοῦ 1960 στὴ θέση τῆς προηγούμενης ξύλινης γέφυρας.

Ἡ παράδοση τοῦ ἁγιασμοῦ τῶν ὑδάτων καὶ τῆς ρίψης τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἀπὸ τὴν γέφυρα τοῦ ποταμοῦ Κόσυνθου συνεχίζεται μέχρι σήμερα ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη κ.κ. Παντελεήμονα. Στὴν τελετὴ ἡ παρουσία τῶν Ἀρχῶν τῆς πόλεως, πλήθους πιστῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ πολλῶν νέων, σηματοδοτεῖ τὴν σπουδαιότητα τῆς ἐορτῆς τῶν Θεοφανείων γιὰ τοὺς Ἑλληνας Ὁρθοδόξους καὶ τὴν ἰδιαίτερη σχέση τους μὲ τὸ ὑδάτινο στοιχεῖο καὶ τὴν

θάλασσα. Ἡ ἐνεργὸς παρουσία τῶν νέων στὴν τελετὴ τοῦ ἁγιασμοῦ τῶν ὑδάτων μὲ τὴν ρίψη τοῦ Τιμίου Σταυροῦ στὰ παγωμένα καὶ ὀρμητικά νερὰ τοῦ Κόσυνθου καὶ ὁ εὐγενὴς ἀνταγωνισμὸς τους γιὰ τὴν ἀνάσχυση τοῦ Τιμίου Συμβόλου τῆς πίστεώς μας ἀπὸ τὰ ὕδατα σηματοδοτοῦν τὴν τελετὴ καὶ φανερῶνει τὴν στενὴ σχέση τοῦ πιστοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ τῆς Ξάνθης μὲ τὴν πλούσια λατρευτικὴ παράδοση τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ο ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΑΕΤΟΣ

Δημητρίου Μαυρίδη
Μηχανικοῦ

Αρχαιότατο σύμβολο ὁ μονοκέφαλος αἰετός εἶναι γνωστός ὡς αὐτοκρατορικό σύμβολο ἰσχύος, ζωτικότητας καί ἀναγέννησης. Ἀπαντᾶται σέ ὅλη τή μακροαίωνα ἱστορία τῶν δύο ρωμαϊκῶν αὐτοκρατοριῶν, ἀλλά καί στίς προγενέστερες ἑλληνικές πόλεις, ὅπως καί σέ ἀναρίθμητες ἄλλες συμβολικές χρήσεις συνοδεύοντας θεούς καί ἥρωες. Ὡστόσο ἡ παραλλαγή τοῦ δικέφαλου αἰετοῦ ὑπῆρξε σύμβολο ὑπέρατης δυνάμης γιά τούς Μυκηναίους, τούς Βαβυλώνιους καί τούς Χιτῆτες, ἀπό τούς ὁποίους εἶναι πιθανό νά τόν υἱοθέτησαν οἱ Τουρκομάνοι καί οἱ Σελτζοῦκοι τοῦ Ρούμ, γιά νά τόν δανειστοῦν οἱ Σταυροφόροι καί νά τόν μεταφέρουν στήν Εὐρώπη ὡς αὐτοκρατορικό σύμβολο τῆς Ρωσίας τῶν Τσάρων καί τῆς Αὐστρίας τῶν Ἀψβούργων.

Τά δύο κεφάλια τοῦ αἰετοῦ ἐρμηνεύονται συνήθως ὡς ἔκφραση τῆς διπλῆς φύσης ἢ τῆς δυσυπόστατης ἰσχύος αὐτῶν πού τόν χρησιμοποιοῦν, ἀλλά καί ὡς μιά ὑπέρατη ἔκφραση κυριαρχίας καί δυνάμης.

Ὡς συμβολισμός τοῦ δικέφαλου αἰετοῦ στή νεοελληνική ἱστορία ξεκινᾶ κατά τήν αὐγή τοῦ Νέου Ἑλληνισμοῦ μέ τόν διανοούμενο αὐτοκράτορα τῆς Νίκαιας Θεόδωρο Β΄ Λάσκαρι, ὁ ὁποῖος εἰκονίζεται τό 1250 περίπου πατώντας σέ ὑποπόδιο μέ παράσταση τοῦ δικέφαλου αἰετοῦ· πρῶγμα πού ἴσως συμβολίζει τά αὐτοκρατορικά δικαιώματα στήν Εὐρώπη καί τήν Ἀσία. Ὁ 13ος αἰώνας εἶναι μιά ἐποχή κατά τήν ὁποία τό Βυ-

ζάντιο, ἡ Ρωμανία ὅπως εἶναι τό πραγματικό του ὄνομα, βρίσκεται σέ διμέταπο ἀγῶνα ἀντιμετωπίζοντας τήν ἐπιβολή τῆς Δύσης καί τῆς Ἀνατολῆς. Εἶναι μιά ἐποχή, στήν ὁποία διακρίνεται καθάρᾳ ἓνα ἀπό τά μόνιμα χαρακτηριστικά τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας: οἱ ἀπειλές γιά ὀλοκληρωτικό ἀφανισμό καί οἱ συνεχεῖς ἀγῶνες γιά ἐπιβίωση. Εἶναι καί μιά ἐποχή κατά τήν ὁποία οἱ διανοούμενοι καί οἱ αὐτοκράτορες τῆς Νίκαιας πιάνουν ξανά τό νῆμα τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας γιά νά ἀνοίξουν τόν δρόμο πρός τόν Νέο Ἑλληνισμό.

Ὁ βασιλικός δικέφαλος αἰετός περνᾶ στούς Παλαιολόγους καί διατηρεῖται ὡς σύμβολο καί μετά τήν Ἀλωση. Ἀποκτᾶ τότε ἀλυτρωτική, δηλαδή ἀπελευθερωτική, σημασία καί γίνεται σύμβολο τῆς Μεγάλης Ἰδέας, πού γεννήθηκε στήν Πύλη τοῦ Ρωμανοῦ τήν αὐγή τῆς 29ης Μαΐου 1453. Ἡ ἔνδοξη πτώση τῆς Βασιλεύουσας καί τῆς Αὐτοκρατορίας συνοδεύεται ἀπό τήν αὐτοθυσία τοῦ “ὑπέροπιστεως καί πατρίδος” ἀγωνιζόμενου αὐτοκράτορα καί τῶν συμπολεμιστῶν του, πού ἠθικά καί συναισθηματικά συγκλονίζει πάντα τόν Ἑλληνισμό μέ ἀμείωτη ἔνταση. Γιά τό ὑπόδουλο Γένος τά αὐτοκρατορικά δικαιώματα δέν μεταφέρονται στή νέα δυναστεία τοῦ ἀσιάτη κατακτητῆ καί οἱ σουλτάνοι δέν εἶναι οἱ νόμιμοι διάδοχοι τῶν αὐτοκρατόρων. Ἡ Κωνσταντινούπολη δέν εἶναι πλέον ἡ οἰκουμενική πρωτεύουσα, ἀλλά ἡ σκλαβωμένη μάνα τῶν Ρωμηῶν. Στήν πόλη τῶν αὐτοκρατόρων κυριαρχεῖ τώρα τό

έτεροδόξο, τό ἀλλότριο, ἡ ἀμάθεια καί ἡ βαρβαρότητα. Δέν ὑπάρχει πιά ἡ ὑπερεθνική, ὑπερφυλετική ἐνότητα πού ἐνσαρκώνει ὁ αὐτοκράτορας καί πραγματῶναι ἡ Ἀνατολική Ἐκκλησία. Ἡ νέα πολυπολιτισμική πραγματικότητα ἐπιβάλλεται ἀπό τήν ὀθωμανική διοίκηση. Αὐτό, ὅμως, πού μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ, ἔλαμψε, καταναγάζοντας Ἀνατολή καί Δύση, εἶναι βέβαιο ὅτι θά ἀνορθωθεῖ καί πάλι μέ νέα δόξα καί ἀκτινοβολία. Ὁ δι-

ἀετός κάτω ἀπό τόν τροῦλλο. Ἐμφανίζεται στή διακόσμηση τῶν ἐκκλησιῶν καί τῶν ἐκκλησιαστικῶν σκευῶν, στίς σφραγίδες γιά τό Χριστόψωμο, στήν ξυλογλυπτική, τά ἐκκλησιαστικά σκεύη, τά σινιά, τά κεντήματα, τά παγούρια, τήν ὑφαντική καί τίς ἐνδυμασίες, τήν ἀγγειοπλαστική καί τήν κεραμική. Στήν ἀρχιτεκτονική βρῖσκεται στή ζωγραφική τῶν λαϊκῶν σπιτιῶν, τά ὑπέρθυρα, τό τζάκι καί τίς κτητορικές ἐπιγραφές. Ὁ δικέ-

Ἀνάγλυφη παράσταση δικέφαλου ἀετοῦ σέ ρωμαίικο σπίτι στήν κωμόπολη Συνασό τῆς Καπαδοκίας (περὶ τό 1880).

κέφαλος ἀετός δέν χάνεται, ἀλλά ἀνανεώνει τή συμβολική του δύναμη καί σημαίνει τώρα τήν ἐλπίδα καί τήν πίστη γιά τήν ἀνάσταση καί τήν ἀνόρθωση τῆς Ρωμανίας. Ἡ παρουσία τοῦ δικέφαλου ἀετοῦ μπορεῖ ἐπίσης νά θεωρηθεῖ ὡς ὑπόμνηση τῆς βυζαντινῆς μας καταγωγῆς καί τῆς συνέχειας τῆς Ρωμηοσύνης.

Ὁ δικέφαλος ἀετός γίνεται κατά τήν Τουρκοκρατία σύμβολο καί γιά ἕνα ἀκόμη σταθερό χαρακτηριστικό τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας: τό αἶτημα τῆς ἀναγέννησης καί τῆς ἀποκατάστασης τῆς ἀρχαίας δόξας.

Ὁ δικέφαλος ἀετός, χωρὶς νά ἀναφέρεται στή λαϊκή ποίηση καί τό δημοτικό τραγούδι, ἐμφανίζεται σέ πολυάριθμες καί πολύμορφες ἀπεικονίσεις. Στά δάπεδα τῶν μεταβυζαντινῶν ἐκκλησιῶν ὑπάρχει συχνά δικέφαλος ἀνάγλυφος

φαλος ἀετός γίνεται ἐπίσης ἔμβλημα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Ἐκεῖ ὅμως, ὅπου ὁ δικέφαλος ἀετός ἀποτελεῖ τό πιό συχνό θέμα, εἶναι ἡ λαϊκή ἀργυροχοΐα, ὅπου διακοσμεῖ ἕνα κόσμο λεβεντιάς, φιλότιμου καί ἀρετῆς: ὅπως στά γιαταγάνια καί τά χατζάρια, τά καριοφύλια, τίς παλάσκες, τά χαίμαλιά, τίς πόρπες, τά κιουστέκια, τά γιορντάνια, τά τεπελέκια, τά σκουλαρίκια, τά βραχιόλια, τίς ταμπακιέρες, τά φυλαχτά, τοὺς σταυροὺς καί πάμπολλα ἄλλα πολύτιμα ἀντικείμενα - φορεῖς τοῦ λαϊκοῦ μας πολιτισμοῦ.

Σήμερα ἡ χρήση τοῦ συμβολισμοῦ τοῦ δικέφαλου ἀετοῦ σημαίνει τήν ἐπιμονή στή δύναμη τῆς παράδοσης, τήν ὑπόμνηση τῆς ἱστορικῆς συνέχειας καί τό αἶτημα γιά ἀναγέννηση.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΙΕΤΑΙ ΧΑΡΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ἄρχιμ. Πολυκάροπου Δημητριάδη
Ἱεροκήρυκος

Στίς ἅγιες αὐτές ἡμέρες τῶν Χριστουγέννων, ἓνα ἐρώτημα μπορεῖ νά τεθεῖ, σχετιζόμενο μέ τίς ψυχές τῶν παιδιῶν. Ἄραγε φέτος τά παιδιά θά σκεφτοῦν τόν μικρό Χριστό; Τί θετικό γνώρισαν τά παιδιά ἀπό τήν χρονιά πού φεύγει; Ἄλλά καί τί θετικό ἔγινε γιά τούς μεγάλους, γιά νά μπορέσουν νά τό μεταλαμπαδεύσουν στά παιδιά; Καί πάλι τούτη τήν χρονιά ὄλοι ἀσχολήθηκαν μέ ἐγκλήματα, βιασμούς, πολέμους. Τά μικρά παιδιά ἔκαναν πολυήμερες καταλήψεις στά σχολεῖα, ἐνῶ τά πιό μεγάλα κατέστρεφαν καί πάλι τά Πανεπιστήμια.

Ἄλλά εἶναι ζωή αὐτό; Ζωή θά πρέπει νά εἶναι τό καλό. Ζωή καί μάλιστα ἀληθινή εἶναι ἡ εἰρήνη, ἡ ἀγάπη, ἡ δικαιοσύνη, ἀξίες γιά τίς ὁποῖες ἐνσαρκώθηκε ὁ Χριστός. Μέσα στή φάτνη πού γεννήθηκε, ἐκεῖ ὅπου συνέβησαν κοσμογονικά γεγονότα, ὑπῆρχε ταπείνωση, σεμνότητα ἀλλά καί ταυτόχρονα θεϊκό μεγαλεῖο. Καί

αὐτό εἶναι πού δέν μποροῦν νά συνειδητοποιήσουν οἱ ἄνθρωποι τοῦ σήμερα, εἴτε πρόκειται γιά τούς κυβερνῶντες σ' ὅλοκληρο τόν κόσμο, εἴτε γιά τόν ἀπλό λαό. Καί τό ἐρώτημα πού τίθεται εἶναι πῶς κατάντησε ὁ πλανήτης μας στήν μετά Χριστόν ἐποχή. Ὁ αἰώνας πού διανύουμε μᾶς φανερώνει, ὅτι παρόλη τήν ἐξέλιξη του χρειάζεται ἐπειγόντως ἀξίες καί ιδανικά. Ἄν κάποτε ὁ ἄνθρωπος θυσιαζόταν γιά τήν πίστη, τήν πατρίδα καί τήν οἰκογένεια, σήμερα θά πρέπει νά κάνει τήν ὑπέρβαση καί νά θυσιάσει γιά νά ἀπορροίψει τήν δῆθεν τεχνολογία, τήν ὑπερκατανάλωση καί τήν ἄκρατη εὐημερία. Ὅλα αὐτά δηλαδή πού ἀποτελοῦν στοιχεῖα πού ἀποδεικνύονται σέ τελική ἀνάλυση καταστροφικά καί γιά τή ζωή, ἀλλά κυρίως γιά τήν ψυχική ὑγεία τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου. Ὁ ἄνθρωπος τά καταφέρει καλύτερα μέ τήν ταλαιπωρία παρά μέ τήν ἄνεση. Ἡ γιά νά τό ἐκφράσουμε καλύτερα, ἡ ὑπερ-

βολική φτώχεια και ἡ εὐμάρεια εἶναι ἐξίσου καταδικασμένες. Αὐτό πού μᾶς λείπει, λοιπόν, εἶναι τό μέτρο, κάτι πού μέσα ἀπό ἐμπειρίες αἰώνων θά ἔπρεπε νά ἔχει ἐπιτευχθεῖ. Πῶς νά συγκινηθεῖ ὁ ἄνθρωπος, ἀλλά κυρίως ὁ νέος τῆς ἐποχῆς μας, ἀπό τόν ἐρχομό τοῦ Θεανθρώπου, ὅταν σήμε-

ρα κάθε κέρδος, κάθε διασκέδαση γίνεται λατρεία; Παντοῦ βασιλεύει ἡ στυγνή ἐκμετάλλευση. Δέν ὑπάρχει πουθενά ἀλληλεγγύη. Δέν ὑπάρχει ἀληθινή ἀγάπη στόν κόσμο. Ὑπάρχουν παντοῦ μόνο συμφέροντα. Καί ἔτσι πῶς νά δημιουργήσουμε παιδιά μέ ὁράματα, μέ πίστη στό Θεό καί στόν ἄνθρωπο; Τί νά ποῦμε στά παιδιά μας τά Χριστού-

γεννα: ὁμορφος κόσμος, ἀγγελικά πλασμένος ἢ νά ποῦμε τήν πικρή ἀλήθεια; Μιά ἀλήθεια πού καί τά ἴδια βλέπουν καί συνειδητοποιοῦν. Σίγουρα τά παιδιά θά ἐπιβιώσουν, ὅπως ἐπιβίωσαν ὅλες οἱ γενιές μέ τά προβλήματα τους, τίς τρέλες καί

τούς φανατισμούς τους.

Καί ὁμως ὑπάρχει πάντοτε ἡ ἐλπίδα! Ὑπάρχει ὁ Χριστός! Ἐκεῖνος ἦρθε γιά νά ἐπικρατήσῃ στή γῆ ἡ ἀγάπη, ἡ καλοσύνη, ἡ εἰρήνη, ἡ χαρά, ἡ δικαιοσύνη, τό φῶς. Ἀνατέλλει λοιπόν καί πάλι “ὁ Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης”. “Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καί

ἐπί γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία”. Ἄς ἐπιμείνουμε τουλάχιστον στό χαριόσυνο μήνυμα τοῦ σαρκωθέντος Θεοῦ. Καί ἄς δώσουμε καί φέτος στά παιδιά τήν ἐλπίδα ὅτι ὁ κόσμος μπορεῖ νά γίνει καλύτερος. Ἐφόσον βεβαίως οἱ μεγάλοι δώσουν πρῶτα τό καλό παράδειγμα. Καί οἱ μικροί, πάλι, μέσα ἀπό τό παράδειγμα τῶν μεγάλων, θά νοιώσουν

ὅτι ὑπάρχει ἀγάπη καί χαρά, ὅτι ὑπάρχει Θεός!

Χριστός γεννιέται, χαρά στόν κόσμο!

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Επιμέλεια:

Ἀρχιμ. Πολυκάρπου Δημητριάδη

Ἱεροκήρυκος

ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΕ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ ΚΑΙ ΙΟΡΔΑΝΙΑ

Πενθήμερη προσκυνηματική επίσκεψη στά Ἱεροσόλυμα καί τήν Ἰορδανία πραγματοποιοίησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας, συνοδευόμενος ἀπό ὀλιγάριθμη ὁμάδα προσκυνητῶν κληρικῶν καί λαϊκῶν, ἀπό 25 ἕως 29 Σεπτεμβρίου. Τό πρόγραμμα τῆς ἐπισκέψεως ἄρχισε μέ τήν φιλόξενη χώρα τῆς Ἰορδανίας στήν ὁποία ὁ Σεβασμιώτατος καί ἡ συνοδεία του ἔτυχαν τῆς θερμῆς ὑποδοχῆς καί τῆς ἀβραμιαίας φιλοξενίας τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Φιλαδελφείας (Ἀμμάν) κ.κ. Βενεδίκτου καί τῶν συνεργατῶν του. Κατά τήν διήμερη παραμονή στήν Ἰορδανία πραγματοποιήθηκαν ἐπισκέψεις στόν ἀρχαιολογικό χῶρο τῶν Γεράσων, πόλης οἰκοδομημένης ἀπό τόν Μέγα Ἀλέξανδρο, στούς βυζαντινοῦς ναοῦς τῶν Μαδάβων καί τοῦ Ὁρους Μωάβ (γνωστῶν ἀπό τήν Παλαιά Διαθήκη), στήν Ἱερά Μητρόπολη Φιλαδελφείας καί τόν Καθεδρικό Ναό τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου στό Ἀμμάν καί στό ἀκριβές σημεῖο

τῆς Βαπτίσεως τοῦ Κυρίου, στόν Ἰορδάνη Ποταμό, ὅπου τό Γραφεῖο Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς τῆς Μητροπόλεώς μας, ἀνέλαβε τήν ἀγιογράφηση δύο παραστάσεων τοῦ νεοανεγερθέντου Ναοῦ τοῦ Τιμίου Προδρόμου. Ὁ Ναός τῆς Ἀναστάσεως, ὁ Πανάγιος Τάφος, ἡ Γεσθημανή, οἱ Μονές τοῦ Ἁγίου Σάββα, τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τοῦ Ἀββᾶ Θεοδοσίου, τῶν Ποιμένων καί τοῦ Ἁγίου Γερασίμου τοῦ Ἰορδανίτου ἦταν οἱ ἐπόμενοι σταθμοί τοῦ προσκυνήματος στούς Ἁγίους Τόπους. Ἀποκορύφωμα τῆς Ἱεραποδημίας ἡ Πατριαρχική Θεία Λειτουργία γιά τήν ἑορτή τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καί ἡ Ἀρχιερατική Θεία Λειτουργία στό Ἱερό Σπήλαιο τῆς Γεννήσεως στήν Βηθλεέμ. Συγκινησιακά φορτισμένη καί ἡ ἰδιαίτερη συνάντηση μέ τόν Μακ. Πατριάρχη Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλο πού προσέφερε σέ ὄλους τήν σεπτή Πατριαρχική εὐλογία του.

ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΩΝ ΕΑΝΘΗΣ

Τά 87 χρόνια ἀπό τήν ὀριστική

ένσωμάτωσή της στόν Ἐθνικό κορυμό ἐόρτασε ἡ πόλη τῆς Ξάνθης τό διήμερο 3 καί 4 Ὀκτωβρίου. Οἱ λατρευτικές ἐκδηλώσεις περιελάμβαναν τήν ὑποδοχή τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνας τῆς Παναγίας Ἀρχαγγελιωτίσσης στήν Κεντρική Πλατεία, τόν Μεγάλο Ἐσπερινό, τήν πανηγυρική Θεία Λειτουργία, τή Δοξολογία καί τήν ἐπιμνημόσυνη δέηση. Ὁ ἐορτασμός ὀλοκληρώθηκε μέ τήν καθιερωμένη μαθητική καί στρατιωτική παρέλαση στήν Πλατεία Ἐλευθερίας. Τόν φετινό ἐορτασμό ἐλάμπρυναν μέ τήν παρουσία τους, οἱ Σεβ. Μητροπολίτες Σιδηροκάστρου κ.κ. Μακάριος καί Γλυφάδας κ.κ. Παῦλος.

ΤΑΚΤΙΚΗ ΣΥΓΚΛΗΣΗ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ

Ἀπό τίς 10 ἕως τίς 13 Ὀκτωβρίου πραγματοποιήθηκαν στήν Ἀθήνα, οἱ ἐργασίες τῆς τακτικῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πού συνήλθε στό Συνοδικό Μέγαρο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀσωμάτων-Πετρόκη. Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀφοῦ ἐπιλήφθηκε ποιμαντικῶν καί διοικητικῶν ζητημάτων, προχώρησε στήν πλήρωση τῶν κενῶν Μητροπόλεων Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως καί Κορίνθου. Γιά τήν Ἱερά Μητρόπολη Γόρτυνος καί Μεγαλουπόλεως ἐξελέγη ὁ Παν. Ἀρχιμ. Ἱερεμίας Φούντας, Ἱεροκέρυξ καί καθηγητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καί γιά τήν Ἱερά Μητρόπολη Κορίνθου ὁ Παν. Ἀρχιμ. π. Διονύσιος Μάνταλος, Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΑΓΙΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ

Τήν ἀρχαιοπρεπή καί πρωτοχριστιανική Θεία Λειτουργία τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, ἐτέλεσε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας, στόν Ἱερό Καθεδρικό Ναό τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, τήν Δευτέρα 23 Ὀκτωβρίου, ἡμέρα τῆς μνήμης τοῦ Ἁγίου. Στήν Θεία Λειτουργία συλλειτουργήσεν πλειάδα Ἱερέων καί Διακόνων καί συμμετεῖχε μεγάλος ἀριθμός πιστῶν πού προσῆλθε στή μετάληψη τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΞΑΝΘΗΣ

Με τήν πρέπουσα λαμπρότητα καί μεγαλοπρέπεια καί συρροή πλῆθους πιστῶν ἐορτάσθηκε ἡ μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Νικολάου Ἀρχιεπισκόπου Μύρων τοῦ Θαυματουργοῦ στόν πανηγυρίζοντα ἐνοριακό Ναό τῆς πόλεώς μας. Στόν πανηγυρικό ἐσπερινό συγχοροστάτησαν οἱ Σεβ. Μητροπολίτες Καπιτωλιάδος κ.κ. Ἡσύχιος (τοῦ Παλαιφάτου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων) καί Ξάνθης καί Περιθεωρίου κ.κ. Παντελεήμων. Στήν Πανηγυρική Θεία Λειτουργία ἀνήμερα τῆς πανηγύρεως προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Καπιτωλιάδος κ.κ. Ἡσύχιος ὁ ὁποῖος μετέφερε τίς εὐχές καί εὐλογίες τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων καί Πάσης Παλαιστίνης κ.κ. Θεόφιλου τοῦ Γ'.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

Τήν Παρασκευή 22 Δεκεμβρίου

στό Πνευματικό Κέντρο τῆς Ἱερῶς Μητροπόλεως ἔλαβε χώρα ἡ καθιερωμένη Χριστουγεννιάτικη ἑορτή τῶν κατηχητικῶν σχολείων. Τά παιδιά μέ τήν ἑορταστική ἀτμόσφαιρα πού δημιουργήσαν μέ τόν μοναδικό τους τρόπο μετέφεραν σέ ὄλους τούς παρευρισκομένους ἕνα μήνυμα ἀγάπης, χαρᾶς, εἰρήνης καί ἐλπίδας πού ἀξίζει ὄλοι νά ἐνστερνισθοῦμε.

ΕΚΔΟΣΗ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΣΕΠΗΣ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΙΚΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

Κυκλοφόρησε τό ἡμερολόγιο τσέπης τῆς Ἱερῶς μας Μητροπόλεως γιά τό ἔτος 2007. Τό φετινό ἡμερολόγιο εἶναι ἀφιερωμένο στήν Ἐξωτερική Ἱεραποστολή, τόν ζωτικό αὐτόν τομέα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὡς προτροπή γιά τήν ἐνίσχυση τοῦ ἱεραποστολικοῦ ἔργου πού συντελεῖται ἀπό τήν τοπική μας Ἐκκλησία στό Καμερούν. Τό ἡμερολόγιο περιέχει ἕνα περιεκτικό ἡμεροδρόμιο ἀπό τήν πρόσφατη ἱεραποστολική ἐμπειρία τοῦ περασμένου Ἰανουαρίου, τό ὁποῖο διανθίζεται μέ πλούσιο φωτογραφικό ὑλικό. Ἐπίσης γιά τρίτη χρονιά ὁ Ὁργανισμός Νεότητος καί Πολιτισμοῦ τῆς Ἱερῶς μας Μητροπόλεως, σέ συνεργασία μέ τόν ΟΚΑΝΑ ἐξέδωσε μαθητικό ἡμερολόγιο μέ θέμα τό σχολικό ἄγχος καί τήν ἀντιμετώπισή του, τό ὁποῖο μοιράσθηκε στά σχολεῖα τῆς Δευτεροβάθμιας Ἐκπαίδευσης.

ΧΟΡΗΓΗΣΗ ΥΠΟΤΡΟΦΙΩΝ

Τό Σάββατο 23 Δεκεμβρίου σέ μία σεμνή τελετή στό Πνευματικό Κέντρο τῆς Ἱερῶς Μητροπόλεως δόθηκαν οἱ ὑποτροφίες τοῦ Κληροδοτή-

ματος Θεοδώρου Ζαλάχα καί τοῦ Ἰωακείμειου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος Ὑποτροφιῶν. Συνολικά 29 ἀριστοῦχοι μαθητές καί μαθήτριες τῶν Λυκείων τοῦ Νομοῦ μας παρέλαβαν τίς ὑποτροφίες τους ἀπό τά χέρια τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας.

Τό Κληροδοτήμα Ζαλάχα ὑφίσταται ἀπό τό ἔτος 1880, ὅταν ὁ ἀείμνηστος Θ. Ζαλάχας κληροδότησε τήν περιουσία του στήν Ἱερά Μητρόπολη Ξάνθης μέ τήν ἐπιθυμία νά ἀξιοποιηθεῖ γιά τό καλό τῆς νεότητος τῆς περιοχῆς. Ἀπό τήν ἀξιοποίηση τῆς περιουσίας του διατίθενται κατ' ἔτος χρηματικές ὑποτροφίες στούς ἀριστούχους τελειόφοιτους τῆς Δευτεροβάθμιας Ἐκπαίδευσης.

Τό Ἰωακείμειο Ἰδρυμα Ὑποτροφιῶν πού συνεστήθη μέ πρωτοβουλία τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιμ. Ἀνθίμου Ἀραμπατζόγλου ἐδῶ καί μία δεκαετία χορηγεῖ ὑποτροφίες στούς φοιτητές τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν πού εἶναι ἀπόφοιτοι τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς Ξάνθης.

ΣΥΝΑΞΗ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

Τό ἀπόγευμα τῆς Πέμπτης 28ης Δεκεμβρίου στό κτήριο τοῦ Ὁργανισμοῦ Νεότητος καί Πολιτισμοῦ τῆς Ἱερῶς μας Μητροπόλεως πραγματοποιήθηκε ἡ καθιερωμένη ἀπό ἐτῶν συνάντηση μέ τούς νέους τῆς περιοχῆς μας πού σπουδάζουν στά ΑΕΙ καί ΤΕΙ. Προηγήθηκε ἑορτιός Ἐσπερινός στόν ἱστορικό Ἱερό Ναό τοῦ Ἁγίου Βλασίου, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Ποιμενάρχου μας καί ἀκολούθησε γόνιμος καί δημιουργικός διάλογος σχετικός μέ θέματα πού ἀπασχολοῦν τήν σπουδάζουσα καί ἐργαζόμενη νεότητα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 2006

● ΤΑΦΗ Ή ΚΑΥΣΗ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ; Σεβ. Μητροπολίτου Ξάνθης κ.κ. Παντελεήμονος	1
● ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ κ.κ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ	4
● ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ κ.κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ	5
● ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΜΕΡΟΥΝ Άρχιμ. Ίωακείμ Μούκανου	6
● ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΓΚΙΡΙ, ΙΣΑΑΚ ΣΟΥΜΕΣΣΟΥ	11
● ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΗ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΥ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΤΟΥ ΓΚΙΡΙ	13
● ΤΟ ΗΘΟΣ ΤΗΣ ΝΗΣΤΕΙΑΣ ΩΣ ΑΓΩΓΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ Άρχιμ. Σωφρονίου Γκουτζίνη	14
● Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΩΑΚΕΙΜ Γ΄ Ιωάννου Μ. Μπακιρτζή	16
● ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ Άρχιμ. Πολυκάρπου Δημητριάδη	18
● ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ 2006 Σεβ. Μητροπολίτου Ξάνθης κ.κ. Παντελεήμονος	21
● 26η ΙΟΥΝΙΟΥ - ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ	23
● ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΑΡΧΑΓΓΕΛΙΩΤΙΣΣΗΣ ΞΑΝΘΗΣ Άρχιμ. Παντελεήμονος Μουτάφη	25
● Η ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΚΕΚΟΙΜΗΜΕΝΩΝ Άρχιμ. Ίωακείμ Μούκανου	28
● ΠΑΛΙΔΙΚΑ ΜΑΣ ΘΑΝΑΙ Δημητρίου Μαυρίδη	30
● ΕΚΔΗΜΙΑ ΝΙΚΟΥ ΜΑΤΣΟΥΚΑ Άρχιμ. Σωφρονίου Γκουτζίνη	32
● ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ ΕΟΡΤΑΖΟΜΕΝ... Άρχιμ. Πολυκάρπου Δημητριάδη	34
● Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΩΑΚΕΙΜ Γ΄ Ιωάννου Μ. Μπακιρτζή	35
● ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ Άρχιμ. Πολυκάρπου Δημητριάδη	37
● ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΙ ΣΤΗΝ ΑΡΧΗ ΜΙΑΣ ΣΧΟΛΙΚΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ Σεβ. Μητροπολίτου Ξάνθης κ.κ. Παντελεήμονος	41

● ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΓΕΝΝΑΙΟΣ Άρχιμ. Άθηνάγουρου Καραμαντζάνη.....	43
● ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΑΡΧΑΓΓΕΛΙΩΤΙΣΣΗΣ ΞΑΝΘΗΣ Άρχιμ. Παντελεήμονος Μουτάφη	45
● Η ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗ ΑΞΙΑ ΤΩΝ ΣΥΝΑΞΑΡΙΑΚΩΝ ΚΕΙΜΕΝΩΝ Άρχιμ. Σωφρονίου Γκουτζίνη	47
● Ο ΔΥΣΩΔΗΣ ΚΑΙ ΡΥΠΑΡΟΣ ΦΘΟΝΟΣ Άρχιμ. Ίωακείμ Μούκανου	48
● ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΘΡΑΚΗΣ 1875 -1925 Δημητρίου Μαυρίδη	50
● ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΗ, ΜΙΑ ΠΟΛΗ ΠΟΥ ΑΝΤΕΞΕ ΣΤΟ ΧΡΟΝΟ Γεωργίου Στ. Βογιατζή	52
● Ο ΑΓΙΟΣ ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ Άρχιμ. Πολυκάρπου Δημητριάδη	55
● Η ΚΟΙΜΗΣΗ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΣΤΗΝ ΤΕΧΝΗ Γεωργίου Χρ. Τσιγάρα	56
● ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ Άρχιμ. Πολυκάρπου Δημητριάδη	57
● ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 2006 Σεβ. Μητροπολίτου Ξάνθης κ.κ. Παντελεήμονος	61
● ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ Άρχιμ. Ίωακείμ Μούκανου	63
● Ο ΑΓΙΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ, Ο ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΤΩΝ ΚΕΡΚΥΡΑΙΩΝ Νικολάου Φωτιάδη	65
● “ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ ΑΥΤΟΒΕΛΤΙΩΣΗΣ” ΠΛΑΝΩΝΤΕΣ ΚΑΙ ΠΛΑΝΩΜΕΝΟΙ Άρχιμ. Σωφρονίου Γκουτζίνη	66
● ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΧΡΟΝΟ ΠΟΥ ΦΕΥΓΕΙ Διονυσίου Α. Τσεντικοπούλου	68
● Ο ΑΓΙΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ ΣΤΟΝ ΚΟΣΥΝΘΟ Άρχιμ. Παντελεήμονος Μουτάφη	70
● Ο ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΑΕΤΟΣ Δημητρίου Μαυρίδη	73
● ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΙΕΤΑΙ ΧΑΡΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ Άρχιμ. Πολυκάρπου Δημητριάδη	75
● ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ Άρχιμ. Πολυκάρπου Δημητριάδη	77

Ἡ περιφορὰ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ στὸν Ἱερό Ναὸ τῆς Ἀναστάσεως.

**Ἐπίσκεψη στὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Φιλαδελφείας
(Ἀμμάν Ἰορδανίας).**

Άπο την θεμελίωση τοῦ Κέντρου Ὑγείας Ἀβδήρων.

Ἡ Χριστουγεννιάτικη γιορτὴ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων.